

► Al decennialang strijdt Alfred Blokhuisen voor gerechtigheid

‘Zeg nou gewoon eens sorry, zo moeilijk is dat toch niet?’

Als een moderne Robin Hood komt Alfred Blokhuisen (67) al decennia op voor de armen en zwakkeren. Hij maakt niet louter vrienden, maar dat interesseert hem niet.

Claudia Langendoen

Spijkenisse

Voor de een is hij een held, voor de ander een luis in de pels. Alfred Blokhuisen vindt het allemaal best. Het maakt hem niets uit of mensen hem irritant vinden of niet. „Je hebt een vrolijke man voor je, hoor. Mijn humeur lijdt daar niet onder”, zegt de Spijkenisser oud-Groen Links-politicus (een van de vele rollen in zijn leven). Er is maar één ding wat voor hem telt en dat is gerechtigheid, als iemand weer eens wordt gemengeld door de overheid of instantie waarvan hij of zij afhankelijk is.

Want ‘hoewel het natuurlijk ook best vaak goed gaat’, gebeurt dat nogal eens, ervaart hij. „Ik zie veel problemen wat betreft de bejegening van mensen. Tegenwoordig zeg ik standaard tegen bijvoorbeeld mensen in de bijstand: neem het gesprek dat je hebt op. Ik zie namelijk in bijna alle dossiers dat er fouten zijn gemaakt, waar de verantwoordelijke ambtenaar vervolgens onderuit probeert te draaien. Als je geen opname hebt om dat te bewijzen, verbeterd er niets.”

Wat zou het toch fijn zijn als mensen simpelweg vaker ‘sorry’ konden zeggen, voert hij aan. „Zeg nou gewoon eens: ‘Dat heb ik niet handig aangepakt. We breien het recht’. Zo moeilijk is dat toch niet? Het zou zoveel oplossen en kostbare procedures schelen.”

Strafblad

Het gebeurt vrijwel niet, ziet hij. Ook niet in de zaak die hij zelf recentelijk aan z’n broek had hangen. Hij werd opgepakt op Schiphol toen hij bij een klimaatdemonstratie als journalist een radio-opname maakte. „Een marchaussee liep tegen me aan. Ik protesteerde daartegen, waarna hij me tegen een bus duwde en afvoerde naar een cellencomplex.”

Zijn zaak werd geseponeerd, maar hij hield er wel een aantekening op zijn strafblad aan over. Hij kwam in een stevige discussie met de officier van justitie terecht, die volgens hem niet openstond voor filmpjes en foto’s die aangaven dat zo’n aantekening onterecht was. „Hier werden mijn burgerrechten geschonden. Ik kon niet in beroep gaan, want hij

▲ Alfred Blokhuisen is altijd op zoek naar de waaromvraag van dingen die hij ziet gebeuren. En ja, dat levert hem nogal eens wat weerstand op.

FOTOPETER DE JONG

“In mijn eerste baan merkte ik al dat het er niet eerlijk aan toe ging

daagde me niet voor de rechter.” Alfred zorgde ervoor dat hij wél werd vervolgd. „Daarna was de rechter glashelder: ik had nooit mogen worden opgepakt. Ik ben er vanaf, maar anderen met mij liepen die dag ook zo’n strafblad op. Wat gebeurt er met hen?”

En zo wint Alfred nogal eens een zaak, waarbij privacy-rechten en het recht op een eerlijke behandeling volgens hem in het geding zijn, zoals bij de plaatsing van camera’s. Ook maakte hij zich jaren terug ook druk over de situatie bij Voorne-Putten Werkt, het leerwerkbedrijf van de toenmalige gemeente Spijkenisse. Bijstandsgerechtigden moesten zich per se met een vingerafdruk melden. „Dat is verboden.” Samen met de FNV stapte hij naar de Autoriteit Persoonsgegevens. „Die bevestigde dat het echt niet mocht.”

Antwoord

Kortom Alfred is lastig. „Het waarom van dingen houdt mij altijd bezig. Als je altijd daarom vraagt, kom je er achter dat instanties het antwoord zelf ook niet weten.”

Hoewel het leven anders liep (Alfred ging op zijn 15de via het leerling-wezen werken in een machinefabriek en werkte daarna onder andere bij een commercieel radiostation, een stedelijk bureau en touroperator), zat die drive om te strijden voor anderen er altijd al in. „Mijn betrokkenheid komt vooral voort uit mijn rechtvaardigheidsgevoel. In mijn eerste baan merkte ik al dat het er niet eerlijk aan toe ging.”

Zelf zei Alfred, opgegroeid in een arbeidersgezin met negen kinderen, ooit dat zijn enige makke is dat hij niet heeft doorgeleerd. Dan had hij het wellicht ver geschopt in de poli-

“Als je altijd het waarom vraagt, merk je dat instanties het antwoord zelf ook niet weten

– Alfred Blokhuisen

tiek of advocatuur. Tja, dat had gekund. „Anderzijds is het goed zoals het is gelopen”, geeft hij aan. Hij heeft op een andere wijze veel bereikt. „Bovendien heb ik mij veel bezig kunnen houden met mijn andere passie: radiomaken”, klinkt het uit de mond van de voorzitter van Omroep Hoeksche Waard. „Ik heb al 6,5 jaar een radioprogramma dat door 14 lokale omroepen wordt uitgezonden. We zitten op aflevering 1710.”

Ook is hij journalist, Statenlid geweest (Alfred zat acht jaar in het provinciebestuur voor Groen Links) en niet te vergeten: voorzitter van de club die vecht tegen de vliegtuigverlast rond Rotterdam The Hague Airport en de internetkrant Schipholwach.

O ja, hij steunde ook het opgestapte raadslid Peter van der Velden van eerst de PVV, toen de Volkspartij en daarna Belang van Nissewaard. Ook weer zo iemand die werd ge-

mengeld door de grote overheid, stelt hij, doelend op de rel of Van der Velden wel of niet in Spijkenisse woonde. „Natuurlijk hielp ik Peter, ook al is hij van een totaal andere politieke kleur.”

Ook hier zou het zoveel schelen als de gemeente simpelweg ‘sorry’ zegt, betoogt hij. Zelf deinst hij daar in elk geval niet voor terug. „Pas geleden ben ik heel lelijk uitgevaren tegen een partijgenoot van wethouder Hortentot. Ik zat onder de chemorotzooi, was mezelf niet, maar dat is natuurlijk absoluut geen excuus. Ik heb hem gebeld en gezegd: dit had ik niet moeten doen, het spijt me. En daarmee was het opgelost.”

Realist

Chemorotzooi? Ja, helaas. Alfred Blokhuisen was ziek. Hij wil er niet veel aandacht voor. „Het gaat goed nu, sinds februari ben ik schoon, maar ja, je hebt garantie tot aan de draaideur. Ik ben een realist, ik weet dat het leven eindig is. Ik ben op een leeftijd dat er best wat mensen om je heen wegvallen, zoals een van mijn broers. Als ik nu achterom kijk, zie ik dat mijn leven wel iets teweeg heeft gebracht. Het is in elk geval niet onopgemerkt voorbijgegaan.”

Maar ja, natuurlijk wil hij nog een poos door. „Zéker, ik heb er nog hartstikke veel zin in. Met mijn echtgenote Thea heb ik het ongelooflijk fijn.” Bovendien is hij nog nodig, er is nog te veel dat moet worden opgepakt. Dus dat blijft hij doen. „Want als je ergens niet tegenin gaat, gaat het allemaal op de oude voet door.”